

Отъ кжсий пжтъ що полза ще намѣря?
 Да скитамъ въ лабиринтъ отъ долове,
 По тѣзъ скали да се катеря,
 Отдѣто вѣчно буйниятъ потокъ се рве,
 Такава спгнка тие пжтища подслажда!
 Изъ брѣзитѣ вечъ пролѣтъта снове,
 Дори и борътъ ѝ се ней обажда;
 Не ще ли тя подѣйствува и върху насъ?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Но, право, не усѣщамъ азъ лѣха ѝ благъ;
 Царува въ мойто тѣло зименъ мразъ;
 Азъ искамъ въ моя пжтъ да има ледъ и снягъ.
 Съсъ късенъ жаръ какъ жално тамъ изскача
 Изѣденитъ дискъ на мѣсеца червень,
 И лошо свѣти! Щомъ закрача,
 Дърво или скала изпрѣчва се прѣдъ менъ. —
 Почакай да повикамъ нѣкой мамка-пламъ!
 Я вижъ, единъ си весело свѣтлука тамъ.
 Хе! чуй, приятелю! Дохаждашъ ли съсъ нази ти?
 Какво ти трѣбва да горишъ безъ плодъ?
 Бжди добъръ и малко ни нагорѣ посвѣти!

МАМКА-ПЛАМЪ.

Отъ почитъ, вѣрвамъ, ще сполуча,
 Природата си да приуча,
 Но туй че зигъ-загъ слѣдва наший ходъ.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Е! Е! Човѣку той ще подражава!
 Въвъ името на дявола, върви ти право!
 Че ей сега угасвамъ ти прыпливия животъ.

МАМКА-ПЛАМЪ.

Азъ виждамъ, вий сте наший Сатана,